

Środa, 5 października 2016 r.

P8_TA(2016)0375

Globalne cele oraz zobowiązania UE dotyczące żywienia i bezpieczeństwa żywnościowego na świecie

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 października 2016 r. w sprawie kolejnych kroków w kierunku osiągnięcia globalnych celów i zobowiązań UE dotyczących żywienia i bezpieczeństwa żywnościowego na świecie (2016/2705(RSP))

(2018/C 215/02)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka z 1948 r., w szczególności jej art. 25, w którym uznaje się prawo do pożywienia za część prawa do odpowiedniego poziomu życia,
- uwzględniając Międzynarodowy pakt praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych, a zwłaszcza jego art. 11, w którym uznaje się „prawo (...) do odpowiedniego poziomu życia (...), włączając w to odpowiednie wyżywienie”, jak również „podstawowe prawo (...) do wolności od głodu”,
- uwzględniając przyjęty w 2008 r. Protokół fakultatywny do Międzynarodowego paktu praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych, czyniący z prawa do pożywienia prawo, które można egzekwować na szczeblu międzynarodowym,
- uwzględniając deklarację rzymską w sprawie światowego bezpieczeństwa żywnościowego przyjętą w 1996 r. na światowym szczycie żywnościowym zwołanym przez Organizację ds. Wyżywienia i Rolnictwa ONZ (FAO),
- uwzględniając wytyczne dotyczące prawa do pożywienia przyjęte przez FAO w 2004 r., które wskazują państwom, jak realizować zobowiązania dotyczące prawa do pożywienia,
- uwzględniając badanie FAO zatytułowane „Global food losses and food waste” [Globalne straty żywności i jej marnotrawienie] opublikowane w 2011 r., w którym przedstawione są dokładne informacje na temat ilości corocznie marnotrawionej żywności i strat żywnościowych,
- uwzględniając drugą międzynarodową konferencję na temat żywienia, która odbyła się w Rzymie w dniach 19–21 listopada 2014 r. oraz sporządzone w jej wyniku dokumenty końcowe, a mianowicie rzymską deklarację dotyczącą żywienia i ramy działania na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia w przypadku przedłużających się kryzysów,
- uwzględniając inicjatywę grupy G8 z L'Aquila z 2009 r. na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego,
- uwzględniając ruch na rzecz poprawy stanu wyżywienia (Scaling-Up Nutrition movement, SUN), który dąży do ukierunkowania potencjału i woli podmiotów międzynarodowych w celu wsparcia inicjatyw rządów krajowych i priorytetów służących zaradzeniu problemowi niedożywienia,
- uwzględniając przyjętą w 2012 r. rezolucję 65.6 Światowego Zgromadzenia Zdrowia (WHA) w sprawie kompleksowego planu realizacji dotyczącego żywienia matek, niemowląt i małych dzieci,
- uwzględniając inicjatywę Sekretarza Generalnego ONZ „Zero Hunger Challenge” podjętą w ramach Rio + 20, wzywającą rządy, społeczeństwo obywatelskie, wspólnoty wyznaniowe, sektor prywatny i instytucje badawcze do zjednoczenia wysiłków na rzecz wyeliminowania głodu i najgorszych form niedożywienia,
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ A/RES/70/259 z dnia 1 kwietnia 2016 r. zatytułowaną „Dekada działań w zakresie żywienia (2016–2025)”, która ma na celu wszczęcie nasilonych działań na rzecz wyeliminowania głodu i niedożywienia na świecie oraz zapewnienia powszechnego dostępu do zdrowszych i bardziej zrównoważonych diet dla wszystkich ludzi, niezależnie od tego, kim są i gdzie mieszkają,

Środa, 5 października 2016 r.

- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ A/RES/70/1 przyjętą dnia 25 września 2015 r., zatytułowaną „Przekształcamy nasz świat: program działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030”,
- uwzględniając cele zrównoważonego rozwoju oraz ich połączony i zintegrowany charakter, w szczególności cel 1. (położenie kresu ubóstwu we wszystkich jego przejawach na całym świecie), cel 2. (eliminacja głodu, zapewnienie bezpieczeństwa żywnościowego i lepszego wyżywienia oraz promowanie zrównoważonego rolnictwa) i cel 12. (propagowanie zrównoważonych wzorców konsumpcji i produkcji),
- uwzględniając Partnerstwo z Pusanu w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju z dnia 1 grudnia 2011 r.⁽¹⁾, w szczególności jego ust. 32, w którym mowa o potrzebie uznania centralnej roli sektora prywatnego dla postępów w zakresie innowacyjności, tworzenia dobrobytu, dochodów i miejsc pracy, mobilizowania zasobów krajowych i dzięki temu przyczyniania się do ograniczenia ubóstwa (1. cel zrównoważonego rozwoju),
- uwzględniając art. 21 Traktatu o Unii Europejskiej, który stanowi, że działania zewnętrzne Unii muszą przyczyniać się do osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju, przestrzegania praw człowieka i zasady równości płci,
- uwzględniając art. 208 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, który potwierdza, że przy realizacji strategii politycznych, które mogłyby mieć wpływ na kraje rozwijające się, Unia musi brać pod uwagę cel współpracy na rzecz rozwoju,
- uwzględniając Konwencję o wsparciu żywnościowym ratyfikowaną przez Unię Europejską w dniu 13 listopada 2013 r.,
- uwzględniając Światowy pakt w sprawie żywienia na rzecz wzrostu przyjęty na szczycie pod hasłem „Żywnienie na rzecz wzrostu”, który odbył się w Londynie w dniu 8 czerwca 2013 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji Europejskiej z dnia 3 października 2012 r. zatytułowany „Podejście UE do kwestii odporności: wyciąganie wniosków z kryzysu bezpieczeństwa żywnościowego” (COM(2012)0586),
- uwzględniając komunikat Komisji Europejskiej z dnia 12 marca 2013 r. zatytułowany „Zwiększenie roli żywienia matek i dzieci w pomocy zewnętrznej: ramy polityki UE” (COM(2013)0141) oraz konkluzje Rady z dnia 28 maja 2013 r. w sprawie żywienia i bezpieczeństwa żywnościowego w ramach pomocy zewnętrznej,
- uwzględniając przyjęty przez Komisję Europejską w 2014 r. „Plan działania na rzecz żywienia – Zmniejszenie o 7 mln do roku 2025, liczby dzieci poniżej piątego roku życia cierpiących na zahamowanie wzrostu” (SWD(2014)0234),
- uwzględniając pierwsze sprawozdanie z postępów w realizacji planu działania Komisji na rzecz żywienia,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 2 grudnia 2014 r. zatytułowane „Wdrażanie unijnej polityki bezpieczeństwa żywnościowego i żywieniowego: pierwsze sprawozdanie dwuletnie” (COM(2014)0712),
- uwzględniając wspólną globalną ocenę UE, FAO i Światowego Programu Żywnościowego (WFP) opublikowaną w marcu 2016 r., zatytułowaną „Ogólna analiza sytuacji w zakresie bezpieczeństwa żywieniowego i żywnościowego w punktach krytycznych występowania kryzysu żywnościowego”,
- uwzględniając dobrowolne wytyczne Komitetu ds. Światowego Bezpieczeństwa Żywnościowego z dnia 11 maja 2012 r. dotyczące odpowiedzialnego zarządzania własnością do gruntów, łowisk i lasów w kontekście krajowego bezpieczeństwa żywnościowego,
- uwzględniając ramy działania na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia w przypadku przedłużających się kryzysów⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 czerwca 2016 r. w sprawie nowego sojuszu na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia⁽³⁾,

⁽¹⁾ <http://www.oecd.org/development/effectiveness/49650173.pdf>

⁽²⁾ FAO (2015), Framework for Action for Food Security and Nutrition in Protracted Crises (FFA) (Ramy działania na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia w przypadku przedłużających się kryzysów).

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0247.

Środa, 5 października 2016 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 27 września 2011 r. w sprawie zasad ramowych Unii Europejskiej dotyczących wsparcia krajów rozwijających się w zakresie wyzwań związanych z bezpieczeństwem żywnościowym ⁽¹⁾,
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 27 listopada 2014 r. w sprawie niedożywienia i niewłaściwego żywienia dzieci w krajach rozwijających się ⁽²⁾,
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 30 kwietnia 2015 r. w sprawie wystawy Expo 2015 w Mediolanie zorganizowanej pod hasłem „Wyżywić planetę, energia do życia” ⁽³⁾,
  - uwzględniając „miejski pakt na rzecz polityki żywnościowej w Mediolanie” z dnia 15 października 2015 r. ⁽⁴⁾, promowany przez Radę Miasta Mediolan i podpisany przez 113 miast na całym świecie, który został przekazany Sekretarzowi Generalnemu ONZ Ban Ki Moonowi i który odzwierciedla kluczową rolę miast w opracowywaniu strategii politycznych w zakresie żywności,
  - uwzględniając pytanie do Komisji w sprawie kolejnych kroków w kierunku osiągnięcia globalnych celów i zobowiązań UE dotyczących żywienia i bezpieczeństwa żywnościowego na świecie (O-000099/2016 – B8-0717/2016),
  - uwzględniając projekt rezolucji Komisji Rozwoju,
  - uwzględniając art. 128 ust. 5 i art. 123 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że 2. cel zrównoważonego rozwoju i powiązane z nim założenia mają na celu eliminację głodu i niedożywienia do 2030 r., zwłaszcza poprzez zapewnienie możliwości drobnym producentom rolnym i zwiększenie ich wydajności, a także doprowadzenie do zrównoważonego i odpornego na zmianę klimatu rolnictwa oraz systemów żywnościowych, zdolnych do zapewnienia żywności populacji światowej, której spodziewana liczebność ma wynieść 8,5 miliarda w 2030 r., przy jednoczesnym zapewnieniu ochrony różnorodności biologicznej, środowiska oraz interesów i dobrobytu drobnych producentów rolnych;
- B. mając na uwadze, że drobni producenci rolni, dzięki swoim inwestycjom i produkcji, stanowią największy podmiot sektora prywatnego w dziedzinie rolnictwa, bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia;
- C. mając na uwadze, że prawo człowieka do pożywienia może zostać w pełni zagwarantowane tylko wówczas, gdy ograniczy się radykalnie ubóstwo i nierówne traktowanie, zapewni równość i poprawi odporność na wstrząsy, w szczególności poprzez stworzenie opartych na prawach sieci zabezpieczenia społecznego, a także poprzez zapewnienie pełnego udziału szczególnie wrażliwych grup i zagwarantowanie drobnym producentom rolnym i społecznościom pasterskim dostępu do gruntów i ich kontroli, a także zarządzania zasobami i innymi środkami produkcji;
- D. mając na uwadze, że przemysłowa produkcja rolna doprowadziła do zwiększenia emisji gazów cieplarnianych oraz powierzchni upraw monokulturowych, a tym samym do znacznej utraty różnorodności biologicznej i przyspieszenia erozji gleby, podczas gdy gospodarstwa rodzinne i drobni producenci rolni wykazali, że są w stanie dostarczać różnorodnych produktów i zwiększyć produkcję żywności w sposób zrównoważony przy zastosowaniu praktyk agroekologicznych;
- E. mając na uwadze, że dokonano postępów w zmniejszaniu niedożywienia, lecz nadal są one zbyt powolne i nierównomierne, oraz mając na uwadze, że obecnie 795 mln osób na świecie nie otrzymuje wystarczającej ilości żywności, by prowadzić godne, aktywne życie; mając na uwadze, że jedna osoba na trzy cierpi w takiej czy innej formie z powodu niedożywienia;
- F. mając na uwadze, że w 2012 r. WHA zatwierdziło sześć globalnych celów w zakresie żywienia do roku 2025, a mianowicie ograniczenie o 40 % liczby dzieci poniżej piątego roku życia, u których występuje zahamowanie rozwoju, ograniczenie o 50 % przypadków występowania anemii u kobiet w wieku reprodukcyjnym, zmniejszenie o 30 % liczby dzieci o niskiej masie urodzeniowej, zapobieganie wzrostowi występowania nadwagi u dzieci oraz zwiększenie o co najmniej 50 % odsetka dzieci karmionych wyłącznie piersią w pierwszych sześciu miesiącach życia, a także zadbanie o to, by liczba dzieci wychudzonych nie przekraczała 5 %;

⁽¹⁾ Dz.U. C 56 E z 26.2.2013, s. 75.

⁽²⁾ Dz.U. C 289 z 9.8.2016, s. 71.

⁽³⁾ Dz.U. C 346 z 21.9.2016, s. 88.

⁽⁴⁾ <http://www.foodpolicymilano.org/wp-content/uploads/2015/10/Milan-Urban-Food-Policy-Pact-EN.pdf>

Środa, 5 października 2016 r.

- G. mając na uwadze, że karmienie piersią jest najbardziej naturalnym i najlepszym sposobem karmienia niemowląt i małych dzieci, zwłaszcza w krajach rozwijających się, lecz praktyczna niewiedza lub obiekcyjne kulturowe wciąż jeszcze skutkują tym, że zbyt mała liczba dzieci karmiona jest piersią;
- H. mając na uwadze, że na szczycie pod hasłem „Żywnienie na rzecz wzrostu” w 2013 r. UE zobowiązała się do ograniczenia liczby dzieci cierpiących na zahamowanie wzrostu o co najmniej 7 mln do 2025 r. oraz zobowiązała się do przeznaczania w latach 2014–2020 3,5 mld EUR na osiągnięcie tego celu;
- I. mając na uwadze, że niewłaściwe żywienie w pierwszym 1000 dni życia dziecka ma niezwykle istotne skutki zdrowotne, społeczne i ekonomiczne, i mając na uwadze, że jedno na sześć dzieci na świecie ma niedowagę, 41 mln dzieci poniżej piątego roku życia ma nadwagę lub jest otyła, a niedożywienie jest przyczyną śmierci w blisko 45 % przypadków zgonów dzieci poniżej piątego roku życia, co oznacza niepotrzebną śmierć ok. 3 mln małych dzieci rocznie; mając na uwadze, że chroniczne niedożywienie dotyka blisko 161 mln dzieci na świecie;
- J. mając na uwadze, że kobiety są częściej narażone na niedożywienie, powodujące różne poważne skutki, w tym zmniejszenie ich wydajności i zdolności do utrzymywania rodziny, co powoduje, że zjawisko niedożywienia utrwała się z pokolenia na pokolenie;
- K. mając na uwadze, że oczekuje się, iż do 2030 r. liczebność populacji światowej wzrośnie do 8,5 mld;
- L. mając na uwadze, że skuteczne środki mające na celu zwalczanie zjawiska zawłaszczania ziemi w krajach rozwijających się, w tym poprzez konkretne rozwiązania zapewniające bezpieczeństwo własności ziemi, są kluczowe do osiągnięcia globalnych celów i wywiązania się ze zobowiązań UE dotyczących żywienia i bezpieczeństwa żywnościowego na świecie;
- M. mając na uwadze, że niedożywienie i uboga dieta stanowią zdecydowanie najpoważniejsze czynniki ryzyka odpowiedzialne za tak poważny bilans chorób na świecie;
- N. mając na uwadze, że w celu zwalczania niedożywienia należy opracować zrównoważoną politykę rolną sprzyjającą dywersyfikacji upraw, która będzie dostarczała żywności bogatej w składniki odżywcze i pozwoli na dywersyfikację diet; mając na uwadze, że w tym celu kontrola, własność i dostępność cenowa nasion są kluczowe dla zapewnienia bezpieczeństwa żywnościowego drobnym producentom rolnym i gospodarstwom rodzinnym;
- O. mając na uwadze, że poszanowanie prawa do pożywienia zależy między innymi od dostępu do ziemi i innych zasobów produkcyjnych;
- P. mając na uwadze, że inwestycyjne umowy handlowe mogą mieć negatywny wpływ na bezpieczeństwo żywnościowe i niedożywienie, jeżeli dzierżawa lub sprzedaż gruntów uprawnych prywatnym inwestorom pozbawia miejscową ludność dostępu do zasobów produkcji niezbędnych do zapewnienia sobie utrzymania lub jeżeli znaczna część produkowanej żywności jest przeznaczona na eksport i sprzedaż na międzynarodowych rynkach, przez co państwo eksportujące staje się bardziej zależne od wahań cen towarów na rynkach międzynarodowych i bardziej na te wahania narażone;
- Q. mając na uwadze, że produkcja biopaliw spowodowała nową presję na światowy system żywnościowy, co spowodowało rywalizację o ziemię i wodę;
- R. mając na uwadze, że niezrównoważona produkcja mięsa ma ujemny wpływ na bezpieczeństwo żywnościowe; mając na uwadze, że jedna trzecia światowej produkcji zboża jest wykorzystywana jako pasza dla zwierząt, natomiast rozwój pastwisk i upraw jest główną przyczyną wylesiania, zwłaszcza w Ameryce Południowej⁽¹⁾;
- S. mając na uwadze, że 240 mln osób w 45 krajach o niskim dochodzie i w krajach ogarniętych konfliktami znajduje się w trudnej sytuacji, jeśli chodzi o dostęp do żywności i wody, a 80 mln osób cierpi z powodu kryzysu żywnościowego, w tym w 2016 r. 41,7 mln osób ucierpiało z powodu zjawiska El Niño, które obecnie przybrało najsilniejszą formę obserwowaną od dziesięcioleci;

⁽¹⁾ Źródła: Sprawozdanie specjalnego sprawozdawcy ds. prawa do pożywienia Oliviera De Schuttera z dnia 24 stycznia 2014 r., http://www.srfood.org/images/stories/pdf/officialreports/20140310_finalreport_en.pdf

Środa, 5 października 2016 r.

- T. mając na uwadze, że według UNICEF każdego dnia 2 000 dzieci poniżej piątego roku życia umiera z powodu chorób wywołanych skażeniem wody i że połowa łóżek szpitalnych na świecie zajęta jest przez pacjentów cierpiących na choroby spowodowane niską jakością wody pitnej;
- U. mając na uwadze, że w 2050 r. 70 % światowej populacji będzie mieszkało w miastach i kwestia żywności będzie wymagała bardziej niż kiedykolwiek podejścia przewidującego połączone działania na szczeblu światowym i lokalnym;
- V. mając na uwadze, że bezpieczeństwo żywnościowe jest kluczowym warunkiem wstępnym trwałego wzrostu sprzyjającego włączeniu społecznemu, jako że gospodarze skutki niedożywienia mogą powodować straty wynoszące ok. 10 % PKB rocznie, a także mając na uwadze, że – jak wynika ze światowego raportu żywieniowego FAO za rok 2015 – każdy dolar wydany na interwencje służące poprawie wyżywienia przynosi zysk w wysokości 16 dolarów;
- W. mając na uwadze, że prywatyzacja nasion, poprzez klauzule dotyczące praw własności intelektualnej i GMO, zagraża suwerenności żywnościowej państw;
1. potwierdza znaczenie prawdziwie skoordynowanych i przyspieszonych działań podmiotów globalnych, krajowych, lokalnych, rządowych, pozarządowych i prywatnych, w tym podmiotów prowadzących badania naukowe i przemysłowe, jak również darczyńców, w celu zaradzenia problemowi niedożywienia, z myślą o pełnej realizacji programu do roku 2030 oraz osiągnięciu 2. celu zrównoważonego rozwoju, jakim jest wyeliminowanie problemu głodu; wzywa wspólnotę międzynarodową, UE i kraje rozwijające się do powstrzymywania się od opracowywania strategii żywieniowych opartych jedynie na spożyciu kalorii i przepisywaniu środków medycznych (takich jak tabletki zawierające substancje odżywcze) i do zajęcia się podstawowymi przyczynami głodu i niedożywienia; w tym kontekście podkreśla powiązania między rolnictwem, dietami i zdrowiem;
  2. stwierdza, że dzieci w krajach rozwijających się, które karmione są piersią przez ich matki, 15 razy rzadziej umierają na zapalenie płuc i 11 razy rzadziej na biegunkę niż dzieci, które nie są karmione piersią;
  3. apeluje do Komisji Europejskiej, Rady, państw członkowskich i społeczności międzynarodowej, a także do rządów krajów rozwijających się o niezwłoczne uruchomienie długoterminowych inwestycji finansowych w celu zapewnienia bezpieczeństwa żywnościowego i żywieniowego oraz zrównoważonego rolnictwa, jak również o poprawę bezpieczeństwa żywnościowego i żywieniowego dzięki lepszemu zarządzaniu i większej odpowiedzialności oraz o prowadzenie systemowych strategii politycznych dotyczących żywności i żywienia, opartych na prawach i uwzględniających z jednej strony aspekt płci, zrównoważone rolnictwo, dostęp do zasobów naturalnych i ich wykorzystanie, publiczne zasoby wodne, warunki sanitarne i higieniczne oraz, z drugiej strony, stworzenie i rozwijanie integracyjnych, opartych na prawach sieci zabezpieczenia społecznego, skierowanych zwłaszcza do szczególnie wrażliwych i marginalizowanych grup;
  4. podkreśla potrzebę rozwiązania problemów systemowych, które są przyczyną niedożywienia we wszystkich formach; z niepokojem zauważa, że propagowane w przeszłości rolnictwo ukierunkowane na eksport było prowadzone kosztem rolnictwa rodzinnego, zajmującego się uprawami roślin spożywczych na użytek lokalny; uważa, że powrót do inwestowania w lokalną produkcję żywności, skoncentrowany w szczególności na drobnych producentach żywności i praktykach agroekologicznych, jest podstawowym warunkiem powodzenia strategii żywienia; uważa, iż równie niezbędne jest ustanowienie systemów ochrony socjalnej, które zapewnią wszystkim obywatelom ciągły dostęp do żywności bogatej w substancje odżywcze;
  5. zauważa z niepokojem, że jedna trzecia żywności produkowanej na całym świecie – około 1,3 mld ton – jest marnotrawiona; zwraca uwagę, że najwięcej żywności marnotrawionej jest w Ameryce Północnej i Oceanii – prawie 300 kg żywności na osobę trafia tam do śmieci; zwraca uwagę, że ogółem w UE rocznie trafia do śmieci 88 mln ton żywności, podczas gdy na całym świecie głodują 842 miliony ludzi, co stanowi 12 % ludności świata; podkreśla potrzebę dostosowania wszystkich systemów żywnościowych, aby wyeliminować straty lub marnotrawienie żywności;
  6. pilnie wzywa Komisję i państwa członkowskie do zwrócenia uwagi na spójność polityki na rzecz rozwoju w ich działalności oraz do stosownego rozważenia konsekwencji ich strategii politycznych w dziedzinie handlu, rolnictwa, energii itp. dla globalnego bezpieczeństwa żywnościowego;

Środa, 5 października 2016 r.

7. wyraża ubolewanie w związku procederem masowego wykupu gruntów przez inwestorów zagranicznych, który uderza w lokalnych drobnych producentów rolnych i przyczynia się do braku bezpieczeństwa żywnościowego na szczeblu lokalnym, regionalnym i krajowym, a także jest przyczyną ubóstwa;
8. wzywa społeczność międzynarodową i UE do współpracy z państwami w celu wsparcia i wyznaczenia uzależnionych od specyfiki sytuacji, wykonalnych i solidnych celów krajowych w zakresie żywienia zgodnych z celami zrównoważonego rozwoju w dążeniu do ograniczenia zjawiska zahamowania wzrostu i niedożywienia; wzywa Komisję i delegatury UE do promowania skoordynowanych krajowych strategii i podejść w dziedzinie żywienia i bezpieczeństwa żywnościowego oraz do zachęcania do poprawy ich monitorowania i rozliczalności przez kraje partnerskie;
9. wzywa UE i wspólnotę międzynarodową do promowania na całym świecie „prawa do karmienia piersią” i podkreślania znaczenia karmienia piersią w prowadzonych kampaniach na rzecz zdrowia matki i dziecka;
10. wzywa państwa członkowskie i instytucje UE do poczynienia wszelkich starań na rzecz szerzenia świadomości europejskiego społeczeństwa w zakresie utrzymującego się ogólnosiwiatowego problemu niedożywienia, który w szczególności dotyka dzieci i kobiety;
11. podkreśla, że działania na rzecz zwalczania niedożywienia powinny w pierwszej kolejności wspierać lokalną produkcję żywności i zwraca uwagę na znaczenie wspierania drobnych producentów rolnych i kobiet rolników jako producentów żywności; wzywa UE, aby w ramach globalnej strategii żywienia wspierała kraje rozwijające się i małych producentów rolnych w rozwijaniu lokalnych rynków, lokalnych łańcuchów wartości i lokalnych zakładów przetwórstwa żywności, a także w dostępie do nich, w połączeniu z polityką handlową wspierającą takie wysiłki;
12. zwraca uwagę, że w sytuacji, w której konwencjonalne rolnictwo charakteryzują monouprawy, przejście od zróżnicowanych systemów upraw do uproszczonych systemów ukierunkowanych na zboża doprowadziło do niedoboru mikroskładników odżywczych w diecie mieszkańców w wielu krajach rozwijających się; wzywa UE, by zobowiązała się, zgodnie z zaleceniami specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. prawa do pożywienia, do całkowitego przejścia na agroekologię, które pozwoli krajom wyżywić się samodzielnie i poprawić żywienie, jednocześnie umożliwiając zajęcie się wyzwaniami związanymi ze zmianą klimatu i ubóstwem; w szczególności wzywa UE i rządy krajów rozwijających się do wspierania różnorodności genetycznej upraw, np. poprzez tworzenie lokalnych systemów wymiany nasion oraz przepisów dotyczących nasennictwa zgodnie z przepisami Międzynarodowego traktatu o zasobach genetycznych roślin dla żywienia i rolnictwa, a także do inwestowania w szeroką gamę upraw lokalnych, sezonowych, bogatych w składniki odżywcze i zgodnych z wartościami kulturowymi;
13. podkreśla, że zawłaszczanie gruntów wynikające z nabywania na dużą skalę gruntów w krajach rozwijających się stanowi nowe zagrożenie dla bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia; wzywa Komisję do podjęcia konkretnych środków w celu przeciwdziałania zawłaszczaniu ziemi oraz do opracowania planu działania na rzecz zwalczania masowego wykupu gruntów i zapewnienia skutecznego wdrożenia wytycznych FAO w zakresie własności;
14. wzywa UE do zniesienia, zgodnie z zasadą spójności polityki na rzecz rozwoju, pochodzących ze środków publicznych zachęt do produkcji biopaliw z roślin uprawnych;
15. podkreśla, że poziom inwestycji w żywienie pozostaje w gruncie rzeczy nieadekwatny do potrzeb, a na interwencje na rzecz żywienia w 2014 r. przeznaczonych zostało zaledwie 0,57 % światowej oficjalnej pomocy rozwojowej, co zaspokoilo tylko 1,4 % łącznych potrzeb;
16. oczekuje, że Komisja wywiąże się ze swojego zobowiązania do zainwestowania 3,5 mld EUR w celu ograniczenia liczby dzieci cierpiących na zahamowanie wzrostu o co najmniej 7 mln do 2025 r.; zaznacza, że z obiecanych 3,5 mld EUR jedyne 400 mln EUR zostało przeznaczonych na wsparcie interwencji na rzecz żywienia, natomiast pozostałe 3,1 mld EUR przeznaczono na niewalgczne interwencje związane z żywieniem, dotyczące powiązanych kwestii takich jak rolnictwo, bezpieczeństwo żywnościowe, płeć, woda, kwestie sanitarne, higiena i edukacja, które jednak nie zajmują się koniecznie bezpośrednimi przyczynami niedożywienia dzieci;

Środa, 5 października 2016 r.

17. podkreśla, że zahamowanie wzrostu – mierzone, gdy dziecko jest zbyt niskie jak na swój wiek, i które występuje w przypadkach, gdy ciągle nieprawidłowe żywienie oraz powracające infekcje w pierwszym 1 000 dni życia uniemożliwiają normalny wzrost i rozwój – jest jedną z najpoważniejszych przeszkód w rozwoju człowieka;

18. apeluje do Komisji i Rady, aby zapewniły przywództwo polityczne UE oraz promowały na arenie światowej i regionalnej dążenie do osiągnięcia uzgodnionych na szczelbu międzynarodowym celów w zakresie żywienia, które są jasno określone i ambitne; domaga się, by delegatury UE i Komisja promowały skoordynowane, prowadzone przez państwa strategie w zakresie żywienia i bezpieczeństwa żywności oraz by, w ramach współpracy z krajami partnerskimi, włączyły światowe cele w zakresie żywienia do wszystkich odpowiednich programów rozwoju i strategii krajowych;

19. wzywa UE do zapewnienia zrównoważonych systemów produkcji żywności oraz do wprowadzenia odpornych praktyk rolniczych, zwiększających wydajność i produkcję, do zapewnienia zapobiegania zakłóceniom handlu na światowych rynkach rolnych zgodnie z mandatem dauhańskiej rundy rozwojowej oraz do włączenia najbardziej dotkniętych tym problemem krajów do światowego rynku handlu w celu rozwiązania problemu braku bezpieczeństwa żywnościowego;

20. uważa, że przy przeglądzie ram finansowych UE należy uwzględnić fakt, iż w nadchodzących latach bezpieczeństwo żywności i zaopatrzenia w żywność będzie stanowiło wyzwanie z powodu rosnącej presji na zasoby; zwraca uwagę, że można by to wykorzystać do przeciwdziałania zjawisku niedożywienia zarówno w państwach spoza UE, jak i w państwach członkowskich;

21. przyznaje, że w ramach zrównoważonej polityki rolnej i systemów zdrowia oprócz problemu zahamowania wzrostu należy zająć się również innymi oznakami niedożywienia, takimi jak wychudzenie (zbyt niska waga w stosunku do wzrostu) oraz niedobór mikroelementów; zaznacza, że występowanie wychudzenia w Azji Południowej jest tak powszechne (występuje u nieco poniżej 15 % społeczeństwa), że osiąga ono niemal poziom wskazujący na poważny problem dla zdrowia publicznego;

22. podkreśla, że pomoc humanitarna przeznaczona na zaradzenie problemowi wychudzenia powinna zostać uzupełniona strategiami Komisji łączącymi interwencje humanitarne z działaniami na rzecz rozwoju; wzywa Komisję do określenia wkładu programów na rzecz rozwoju w niezwłoczną i skuteczną realizację nowo określonego zobowiązania i celu zapobieżenia wychudzeniu u dzieci poniżej piątego roku życia;

23. podkreśla, jak ważne jest propagowanie w szkołach i w lokalnych społecznościach programów edukacyjnych poświęconych żywieniu;

24. apeluje do Komisji o ustanowienie jasnych ram polityki w celu zwiększenia wsparcia dla krajowych sieci zabezpieczenia społecznego, zgodnie ze zobowiązaniami podjętymi na szczelbu krajowym, regionalnym i międzynarodowym, które w wielu krajach okazały się być kluczowym środkiem poprawy odporności i ograniczenia niedożywienia;

25. podkreśla, że karmienie piersią, które jest najbardziej naturalnym i najlepszym sposobem żywienia noworodków i niemowląt, należy zagwarantować poprzez udzielenie kobietom prawdziwego wsparcia, zapewniając dobre zaopatrzenie w żywność, dobre warunki pracy oraz sieci wsparcia społecznego i wsparcia rodzin, a także prawo do płatnego urlopu macierzyńskiego;

26. zaznacza, że szacuje się, iż wymagane są dodatkowe inwestycje w wysokości 7 mld USD rocznie, aby osiągnąć światowe cele w zakresie zapobiegania zahamowaniu wzrostu, anemii u kobiet oraz propagowania karmienia piersią, jako że takie inwestycje przyczyniłyby się do ocalenia 3,7 mln dzieci, ograniczenia o co najmniej 65 mln liczby dzieci, u których stwierdzono zahamowanie wzrostu, oraz ograniczenia o 265 mln liczby kobiet cierpiących na anemię, w stosunku do 2015 r.;

27. wzywa Komisję do przejścia silniejszego przywództwa w dziedzinie bezpieczeństwa żywności i żywienia poprzez przyjęcie na siebie większych zobowiązań w postaci przeznaczenia dodatkowego 1 mld EUR na interwencje na rzecz żywienia, tak by osiągnąć cele WHA i milenijne cele rozwoju dotyczące żywienia, a także poprzez opracowanie jasnej strategii obrazującej sposób, w jaki Komisja zamierza wdrożyć i włączyć te cele do swoich planów i strategii politycznych, a także poprzez przedstawienie jasnego planu działania w zakresie podziału obiecanych środków na okres 2016–2020;

28. wzywa Komisję i darczyńców na rzecz poprawy stanu wyżywienia (Scaling-Up Nutrition, SUN) do dalszego regularnego składania sprawozdań z postępów poczynionych w ramach zobowiązań „Żywienia na rzecz wzrostu”, z zastosowaniem podejścia metodologicznego w oparciu o wspólny instrument monitorujący wykorzystanie zasobów, jak zostało to uzgodnione na posiedzeniu sieci SUN w Lusace w 2013 r.;

Środa, 5 października 2016 r.

29. podkreśla, że wszystkie strategie polityczne UE powinny być zgodne z zasadą spójności polityki na rzecz rozwoju; wzywa zatem do tego, aby polityka handlowa i rozwojowa UE były prowadzone z poszanowaniem przestrzeni politycznej oraz przestrzeni polityki gospodarczej krajów rozwijających się, aby umożliwić im ustanowienie niezbędnych strategii politycznych służących promowaniu zrównoważonego rozwoju i godności ich mieszkańców, w tym suwerenności żywnościowej, z poszanowaniem prawa lokalnych producentów żywności do sprawowania kontroli nad gruntami, nasionami i wodą oraz poprzez odrzucenie prywatyzacji zasobów naturalnych;
30. wzywa do opracowania szczegółowych wskaźników w celu wdrożenia planu działania UE, w tym wskaźników śledzenia wydatków przeznaczonych na żywienie i niewralgiczne interwencje związane z żywnością, poprzez dostosowanie podstawowego kodeksu Komitetu Pomocy Rozwojowej OECD dotyczącego żywienia oraz opracowanie wskaźnika Komitetu Pomocy Rozwojowej dotyczącego interwencji związanych z żywnością; w tym kontekście podkreśla potrzebę przyjęcia rygorystycznych środków monitorowania i rozliczalności, co pozwoli zapewnić przejrzystość i skuteczne śledzenie postępów;
31. wzywa Komisję do wspierania drobnych producentów rolnych w podejmowaniu wysiłków mających na celu wypróbowanie i stosowanie bardziej odpornych i wydajnych praktyk rolnych (spełniających kryteria „przyjaznych klimatów” i agroekologicznych), by przyczynić się do odwrócenia procesu degradacji środowiska oraz do niezawodności i adekwatności warunków życia ludności pracującej w rolnictwie, co jest koniecznym warunkiem poprawy bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia;
32. podkreśla, że prawo do wody idzie w parze z prawem do pożywienia oraz że rezolucja ONZ z 2010 r. nie zaowocowała jeszcze zdecydowanymi działaniami mającymi na celu zapewnienie poszanowania prawa do wody jako prawa człowieka;
33. podkreśla znaczenie współpracy z rolnikami nad przystępnymi cenowo, dostosowanymi do warunków lokalnych i udoskonalonymi odmianami roślin uprawnych oraz stworzenia odpornego i reagującego na popyt krajowego zaplecza produkcji nasion, które może być samowystarczalne i które, aby przetrwać, nie musi polegać na finansowaniu pochodzącym od darczyńców;
34. apeluje do UE i jej państw członkowskich o nieudzielanie poparcia uprawom MGO podczas wypełniania zobowiązań dotyczących żywienia i bezpieczeństwa żywnościowego na świecie;
35. zwraca się do Komisji oraz do innych darczyńców i organów o poprawę gromadzenia segregowanych i pełnych danych dotyczących żywienia, tak by lepiej ukierunkować przyszłe działania;
36. podkreśla konieczność przyjęcia całościowego podejścia do problemu niedożywienia, co wymaga działań w wielu innych sektorach gospodarczych i społecznych; w związku z powyższym podkreśla znaczenie partnerstw łączących wiele zainteresowanych stron oraz zasadniczą rolę sektora prywatnego w działaniach na rzecz poprawy bezpieczeństwa żywnościowego i zwiększenia skali działań ukierunkowanych na żywienie, zwłaszcza poprzez innowacje i inwestycje w zrównoważone rolnictwo oraz poprawę praktyk społecznych, gospodarczych i środowiskowych w rolnictwie i systemach żywnościowych;
37. wzywa Komisję, aby nadal pełniła wśród darczyńców funkcję lidera na rzecz zwalczania niedożywienia poprzez wzmocnienie wysiłków w celu wypełnienia podjętych zobowiązań oraz by służyła wiedzą i wsparciem w celu zapewnienia, że sprawdzone zostaną postępy poczynione w ramach powziętych w 2013 r. zobowiązań w zakresie żywienia na rzecz wzrostu i że podjęte zostaną dodatkowe zobowiązania służące wypełnieniu luki w finansowaniu żywienia;
38. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządów i parlamentom państw członkowskich, Unii Afrykańskiej oraz FAO i Światowej Organizacji Zdrowia.
-